

Beslutningsforslag nr. B 48. Fremsat den 25. november 1980 af Voigt (FP), Pilgaard Andersen (FP), Askjær Jørgensen (FP), Knud Lind (FP), Nymann (FP) og Poulsgaard (FP)

Forslag til folketingsbeslutning

om afsoningsforhold for narkoforhandlere

(Dødens købmænd)

Regeringen opfordres til at foranstalte, at indsættes til afsoning i et særligt fængsel, narkoforhandlere, der er idømt frihedsstraf, adskilt fra andre frihedsberøvede.

Bemærkninger til forslaget

Rundt om i verden finder der en større udbredelse sted af hårde narkotiske stoffer. Også i Danmark er problemet enormt stort. Politiet kæmper en næsten håbløs kamp mod dødens købmænd, der oftest skjuler sig under pæne facader. De har andre til at gøre det beskidte arbejde for sig. Og de har råd til det. Alene i Danmark omsættes der årligt for milliardbeløb på stofområdet. Og hvem betaler for det? Det gør vi alle. For de stakler, der er blevet ledt i fordærv af disse kyniske mordere – som er den rette betegnelse for dødens købmænd – kan kun skaffe til stofferne ved prostitution og kriminalitet.

Debatten i folketinget den 6. november 1980 konkluderede ved vedtagelsen af et dagsordensforslag, at regeringen skulle fremskynde bestræbelserne på at hindre narkotika i danske fængsler. Forslagsstillerne har den opfattelse, at en første betingelse for at rense danske fængsler for narkotika er, at forhandlerne bliver isoleret fra andre typer af kriminelle.

Al erfaring viser jo, at forhandlerne fortsætter deres uhumske og snuskede virksomhed også inden for murene. Det betyder – som ordføreren for forslagsstillerne også fremdrog under debatten i folketinget den 6. november 1980 – at indsatte, som var narkomaner ved indsættelsen, stadig forbliver det. Og hvad værre er: andre indsatte ikke-narkomaner bliver slæbt med ned i møget af disse kyniske mordere, som driver profit på at sende medmennesker ind i narkohelvedet – ofte med døden til følge. Det er jo ingenlunde et ukendt fænomen, at indsatte begår selvmord på grund af narcoens forbandelse. Ofte hører man i debatten om hårde stoffer og narkomaner i al almindelighed, at det er samfundets skyld, tilstandene er blevet så alvorlige. Forslagsstillerne siger hertil: Sludder og vrøvl. Det skyldes ganske enkelt, at såkaldte kulturpaver som Klaus Rifbjerg m. fl., der lever på nas på skatteborgernes bekostning, for nogle år siden forherligede hashen og påstod, den var ganske ufarlig. Dette gav yderligere dødens købmænd vind i sejlene til at udføre mørkets gerninger i fuldt dagslys, hvilket jo blev ganske tydeligt be-

kræftet i TV-Avisen den 12. november 1980 af den juridiske chef for Københavns narkotikapoliti, advokat Volmer Nissen, der sagde, at narko bliver solgt helt frit visse steder i København, bl. a. på et område på Christianshavn. Hermed menes naturligvis fristaden Christiania. Forslagsstillerne er derfor helt enige med formanden for den danske afdeling af Europakoalitionen mod narkotika, der i Berlingske Tidende fra den 17. august 1980 bl. a. skrev: »Hans Løvetand er, hvad enten han ved det eller ej sammen med de andre Kløvedaler, Løvetænder og andre sagnfigurer fra Tolkiens feudale verdensvision »Ringenes herre« medansvarlig for det narkotikaproblem, som i det sidste årti har dræbt hundreder af unge mennesker i Danmark.

Sammen med de andre naive og uvidende såkaldte slumstormere, som i begyndelsen af halvfjerdserne besatte det nedlagte militærrområde, nu kaldet Christiania, blev Løvetand et villigt instrument i hænderne på de kredse af psykiatere, kriminologer og sociologer, der under ledelse af Tavistock Institut i London brugte deres erfaringer fra 2. verdenskrig til at udføre adfærdspsykologiske eksperimenter på den vestlige verdens befolkning. Et ud af mange projekter var Tavistock Instituts »Operation Føniks«, skabelsen af en infantil, irrational subkultur, i hvilken materielt og åndeligt forfald og opblomstringen af en slum- og narkotikakultur skulle blive ungdommens »egne« ønskede mål – og dette blev Christiania.«

Formanden beskriver derefter, hvordan nogle af verdens største banker, heriblandt Hongkong and Shanghai Banking Corporation, tjener mere end 200 mia amerikanske dollars om året på international narkotikahandel, og at det er dem, der er skyld i bl. a. Danmarks narkotikaproblem. Derefter slutter formanden sin artikel med følgende:

»Men ikke uden ansvar er de danske sociologer og psykologer, der egentlig skabte Christiania, og heller ikke uden ansvar er Løvetand og de andre oprindelige christianitter, hvis ihærdige propaganda for en såkaldt alternativ (læs: infantil og irrational) livsstil gjorde det muligt for dødens køb-

mænd at markedsføre deres afskyelige produkter i Danmark.

Løvetand, det er dig og dine kumpaner, ikke velfærdssamfundet, der har skabt narkomanerne.

Derfor, lad os slå hul på myten om Christiania som en alternativ social institution, lad os give narkomanerne en chance – luk Christiania.«

Når forslagsstillerne i bemærkningerne har bredt sig ud over væsentligt mere, end hvad der egentlig vedrører det konkrete i beslutningsforslagets tekst, skyldes det naturligvis, at vi finder narkoproblemet enormt tyngende. Forslagsstillerne har den vurdering – og vi synes med rette – at man igennem de sidste 10 år har taget alt for svagt og eftergivende på forhandlerne. Bl. a. er frem-

skridtspartiet derfor også parat til at åbne mulighed for, at der gives bevillinger til stikkervirksomhed for politiets arbejde. Intet anvendelsesmiddel må være uprøvet i kampen for at udslette dødens købmænd. De repræsenterer det usleste og ondeste, der findes i denne verden. Derfor mener forslagsstillerne, at et rigtigt skridt i så henseende, vil være at isolere dem, man fanger.

Et sådant skridt behøver nødvendigvis ikke at koste samfundet penge. En omrokering og omprioritering af bygninger og ansatte i fængselsvæsenet vil kunne klare en sådan nyordning. Skulle dette imidlertid ikke vise sig muligt, står fremskridtspartiet naturligvis ved sit tilsagn fra den 6. november 1980 om at medvirke til de nødvendige midler.